

Forfatter: Brandes, Georg

Titel: Udrag fra Hovedstrømninger. Emigrantlitteraturen (1872)

Citation: Brandes, Georg: "Samlede Skrifter", i Brandes, Georg: *Samlede Skrifter*, 1899-1910, s. 132. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandes04-shoot-idm139992359504320/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter

bauset bliver han staaende, da han træder ud paa Pladsen og ser Corinna i Spidsen for Folkehoben. «Hun takkede Lord Nelvil i Folkets Navn og gjorde det med saa megen Ynde og Adel, at alle Anconas Indbyggere var henrykte derover.» Og, tilføjer Forfatterinden med kvindelig Finhed, hun sagde *vi*, idet hun talte om dem. «De har frelst *os*, *vi* skylder dem Livet.» Dette *vi* er saa meget mere slaaende, som Forfatterinden tidligere har dvælet ved det Øjeblik, da Corinna og Oswald for første Gang følte sig lykkelige ved at bruge Ordet «*vi*» med den frygtsomme Kærlighedserklæring der ligger deri, nemlig første Gang de af talte en Spaseretur i Rom. Nu opløser Corinna dette «*vi*» for at stille sig paa deres Side, som skylder Oswald Alt. Og, hedder det videre, da hun nærmede sig for i deres Navn at tilbyde Lord Nelvil den Krans af Ege- og Laurbærblade, som de havde flettet til ham, greb en ubeskrivelig Bevægelse hende, hun følte sig næsten frygtsom, idet hun nærmede sig Oswald. I dette Øjeblik kastede den hele Befolkning, der i Italien er saa letbevægelig og saa rede til Andagt, sig paa Knæ idet hun tilbød ham Kransen. Det er i Skildringen af de kvindelige Følelser, at Fru de Staël har sin Styrke, Følelserne hos en fremragende Kvinde, der bøder saare haardt for sine Evner.

Af Alt rører huslig Lykke og kvindelig Renhed hende dybest. Hun, Sibyllen, føler sig greben, da hun læser denne Indskrift paa en romersk Hustrus Sarkofag: «Ingen Plet har besudlet mit Liv fra Brylluppet indtil Baalet, jeg har levet ren mellem Brudfaklen og Baalets Fakkell.» Men denne Ægteskabets Lykke var ikke hende forundt, Corinna saa lidet som Mignon, disse to Længselens Børn, der hver for sig i den franske og i den tyske Litteratur udtrykker Sværmeriet for Italien. Hun siger selv, at vor stakkels menneskelige Natur ikke kender det Uendelige ad anden Vej end igennem Lidelsen, og hun er som skabt til at lide. Men før hun gaar under som det sidste Offer paa den antike Arena, smykkes hun som Ofret og føres i Triumf.

Da vi lærer hende at kende, træffer vi hende under Optøget til Capitol, simpelt men malerisk klædt, med antike Kameer i Haaret, med det fine røde Sjal slynget turbanlignende om sit Hoved som paa Gérards bekendte Portræt af Fru de Staël. Det er det Kostyme, som svarer til Corinna; hun, de farverige Egenes Barn, har endnu ikke tabt Farvesansen, har endog i det stive, regelrette England bevaret friske Sanser og Kærligheden til hvad